

[Inge Krogh]

tilfælde, måske slet ikke. Jeg vil igen hævde, at livet i kernefamilien må være det bedste for barnet. Vi må tænke meget på, at de lande, vi traditionsmæssigt, i hvert tilfælde gennem de senere år, har fået børnene fra, sætter familielivet meget højt, og at de måske indskrænker antallet af de børn, de sender hertil, hvis de ikke er ganske sikre på, at barnet kommer ind i et familieforhold.

Nu bliver det sagt, specielt i avisoverskrifter, at det bliver nemmere at adoptere. Det kan man vel ikke sige. Det bliver måske lettere at blive anerkendt, men til gengæld er der noget, der vokser, og det er køen af de mennesker, som måske får et for stort håb om at kunne få et barn, som altså ikke eksisterer. Jeg tror specielt, det kan blive farligt for de enlige, hvor der vel nok er mange, der ønsker at adoptere, og hvis der åbnes for det, vil det skabe et håb, som ikke kan indfries.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Fru Inge Kroghs indlæg undrede mig en lille smule, for jeg ville godt have hørt fru Inge Kroghs kommentarer og indstilling til det, jeg nævnede, nemlig at kirken måske kunne drages lidt mere ind i billedet, f.eks. præsten og biskoppen. Vi har overhovedet ingen garanti for, hvorledes det behandles i statsamtet.

(Kort bemærkning).

Inge Krogh (KrF):

Jeg må indrømme, at det er en tanke, jeg ikke har haft og vi heller ikke har haft i partiet. Men det er da værd at overveje at føre det frem i udvalget. VS' ordfører vil oven i købet gøre det i Guds navn, så det er da udmærket.

Tove Niemann (FP):

Jeg vil blot sige, at vi ligesom fru Inge Krogh ser meget positivt på, at aldersgrænsen bliver hævet til 45 år. Vi så den helst hævet til 50 år, hvad vi selv har fremsat forslag om.

I bemærkningerne til forslaget står der:

»Det vil endvidere blive alderen på tidspunktet for ansøgningens indgivelse, der vil blive afgørende for, om alderskravet er opfyldt.«

Det ser vi også positivt på, for der er mange eksempler på, at alderskriteriet på grund af myndighedernes langsommelige behandling i sidste ende bruges ved afslag på adoption. Vi synes, det var rigtigere, at der blev gjort noget mere for at skabe nogle klare regler for, hvor længe undersøgelserne må vare, at det f.eks. skal ordnes på 3 måneder, for det er en psykisk belastning for dem, der ønsker at adoptere, at der kan gå halve og hele år, før sagen er i orden.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Det var åbenbart for tidligt, jeg fik glædet mig over, at fremskridtspartiet var kommet til fornuft i denne sag. Skal det forstås sådan, at fremskridtspartiet går ind for, at aldersgrænsen skal være 50 år, og at man altså stadig væk kan ansøge om at blive godkendt som adoptivforældre i den alder?

(Kort bemærkning).

Tove Niemann (FP):

Det vil jeg sige ja til, fordi vi samtidig ønsker, at undersøgelserne skal være korterevarende og mindre omfattende og mere ensartede over hele landet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Først og fremmest vil jeg gerne sige tak for en saglig debat, hvor man jo har fremhævet – hvad jeg også håbede på – ønsket om at komme i gang med at finde de rigtige regler om adoption og adoptionsgodkendelse.

Det er rigtigt, som fru Annelise Gotfredsen sagde, at vi har haft flere drøftelser af dette, både her i salen i forbindelse med forespørgslen og på Marienborg på konferencen, og retsudvalget har også haft muligheder for at drøfte sagen.

Man kunne overveje, om vi skal tilendebringe den drøftelse, der er i gang, og se, hvad der kan være at ordne administrativt, eller vi skal se at få løst problemerne på en anden måde. Jeg har ment det rigtigt at fremsætte et lovforslag, dels på grund af indholdet – det skal jeg komme tilbage til – dels fordi jeg havde den opfattelse, at nogle af dem, der i dag bliver bebrejdet afgørelser, samrådene, nævnet, handler på grundlag af ordlyden og ånden i en betænkning fra 1976,